

Nin, nen, minyó. Serà un millor xiquet i al·lot. Tot alhora.

M'explicava, un altre cop, dues històries. D'aquelles que, de tant que les escoltes, t'enverinen la son i el cap. Estaven a la porta d'un pis, l'home cops, la dona plors i tots dos, simfonia de grinyols i espinguets. La petita i indefensa criatura, filla de l'Anticrist, portava gresca sobre la tendra pell. I de tanta gresca que donava als pares, acabava estripada. Tots dos reclamaven el seu fillet, sense deixar de ballar la sardana, cap a un costat i vinga! Cap a l'altre! Sols van parar la macabra dansa quan, finalment, el pobre nen va trencar-se i l'home i la dona van dir alhora: "mira què has fet"; cosa que provava que, a pesar de barallar-se tot el sant dia, treien sempre la mateixa conclusió.

Poc després, tots dos, en veure la criatura estripada per terra, la recolliren. Frega que frega la sang, recull que recull les parts del nen esteses pel terra. Ja en el moment que tot estigués net, es tancarien i ofegarien la lluna un altre cop. Vuit mesos i una setmana més per esperar que, aquesta vegada, foren bessonada. Mare un, l'altra el pare; i sortir del pis amb un somriure d'orella a orella. Sense mort.

No recordo l'altra història, l'alcohol se m'esmunyia fins les celles. Aquell senyor d'escassa cabellera sempre tenia alguna sòrdida i morbosa anècdota d'algú del poble per contar. Els relats de l'Allan Poe no s'arribaven als talons dels que cantava en rondalletes el vell Poques Dents que prenia cafès en la Tavernola.

Jo, somnolent, ja marxo de l'humit local de parets florides. Crec que les seves llums blaves i verd neó se'm fan més atractives per l'hivern. La jove prostituta del cantó em saluda amb la mà, no tinc solt aquesta nit per recórrer als seus serveis. Ignoro la seva presència i, ella, en veure'm fugir, espetega un cop al costellut gat que passava per allí. "Marramiau" maula el pobre gat. Les altres siluetes que deambulen durant les nits també són com jo, com la prostituta o el vell Poques Dents: fosques i geperudes, portant bosses d'ossos dels nadons que es quedaren sobre la catifa del portal. Atropellats, dia sí, dia també. Ai, què en serà dels pobres nens!?

"Bona nit Carmeta" murmura amb somriure viciós el sereno. "Descarat, li ho diré al batlle i al meu home!" contesta la xica. "Un sereno s'ha perdut, a la font de la salut. I

la Carmeta l'ha trobat, amagat dintre el forat." Cantusseja, burlesca, l'anciana que porta una gallina sota un braç i amb l'altre sosté una regadora taronja estiu.

Alguns veïns, curiosos, treuen els caps a la tímida nit travessant les finestres. És l'hora. Mamelles caigudes de les dones sobre la barana i, els ulls sangilents de cuixes que tenen els marits, miren la Carmeta. Desapareixo del lloc, la vigília de les nits hivernals és poc més que un teatre. L'ambient del carrer Prim se'm fa estrany.

-Pare! Pare! En Jaumet està malalt. -crida entre plors la Tereseta quan em veu arribar. Passo pel menjador, la fresca de la Mariola està beguda, dormint en el sofà.

-Jaumet, homenet, què hi farem? -dic mentre m'hi acosto a fer-li un petó al cap, té febre. L'acarono uns segons, no molts. Odio la meva família.

-Es curarà? -sanglota la meva filleta d'ulls grisos. La ignoro, és cansat ser pare.

El so d'unes botelles de vidre trencant-se s'acosten amb passos lleus. Venen del menjador. Un crit de la mare, maleix qui l'ha parida. Mentrestant, la Tereseta segueix plorant, ara diu que hi ha un monstre sota el seu llit. A tornar-hi.

-Cuca Fera, marxa ja! Ves amb l'arna, marxa ja! -canto amb Tereseta mentre peguem cops a les cassoles, ara està juganera. Tots dos riem, ella per les moixaines que li fa la nit; és hora de dormir. Jo, per l'alcohol.

"Calleu d'una punyetera vegada!" Crida algú del costat. En Jaumet s'obre el cor a plors. Les parets de la casa em semblen més brutes que mai: el tabac ha envait els racons on la pols no pot regnar. La Mariola ve a l'habitació fent entropessons.

-Fora de casa! -diu, com si tingués la respiració sostinguda per un ganivet.

-Me'ls enduc, mala mare, -contesto jo, sense apujar el to de veu. Els passos desfilen pel passadís de la planta dos, orelles brutes de cera besen els nostres destrossats murs: la martiritzada estança és envoltada pel murmuri extern. Culs inquietos, maleïts. Repenso un moment la situació enfront el desgastador silenci.

-Els són meus. Cada nit m'alço per adormir-los, o cada matí m'aixeco per donar-los un biberó. I tu què fots? -reitero, impertinent. No marxaria sense ells.

-Jo els vaig portar vuit mesos i una setmana. A tu no et van estripar el cony!

Agafó la Tereseta i ixo del pis. Ella segueix pegant cops a la cassola i cantant, en Jaumet s'ha tornat a dormir. El maremàgnum s'ha dissolt: els jornalers que matinen maleeixen el soroll, les xafarderes de les veïnes s'entristeixen que la festa s'hagi acabat tan prompte. Fan uns petits murmuris, demà hi haurà altres espectacles.

-Sort tenen aquells qui fan bessonades! -exclama la Margarida.

-I tant! Nosaltres portem dotze parts, i cap ni una! -respon la Provi.

L'escalfor de la meva filla és reconfortant. Si més no, les ombres que eixen dels decadents fanals al llarg de les nits d'hivern em miren amb un altre color, no molt llunyà al turquesa de l'olivera. Les orenetes cauen del cel fent un vals, la ginesta renaix del clavegueram i, els altres portals d'on surt llum i mor un nen, tornen a repetir la mateixa història. Em trobo un altre cop a la Tavernola.

-Fillet fillet, això us passa per no ser bons nens, -diu Poques Dents, que encara està allí. Li dono la seva neta. Sembla que torna a contar la història, que es repeteix un altre cop, i un altre, i un altre, fins que m'adormo sobre la barra.

-Digues Tereseta, en Jaumet és bon xiquet? -li pregunta. Ella respon. Es difuminen.

I quan els nens de la foscor estan estripats sobre la catifa, tots dos pares diuen, després d'haver acceptat que la culpa no és d'ells: "això us passa per no ser bons fills. La pròxima; nin, nen, minyó. Serà un millor xiquet i al·lot, tot alhora".

Es van exhaurint els brams dels carrers i les tavernes es van buidant. La vida és constantment una nit de teatres, on actua, en tots els actes, l'egoisme i l'orgull dels pares. Sort vam tenir, nosaltres, que foren bessonada: la discussió acaba i, l'endemà, tots junts espantarem el monstre que dorm sot el llit de la Tereseta.